

opusdei.org

“Vaig veure la importància que tenia dins de Catalunya la ciutat de Vic”

Monsenyor Fernando Ocáriz
recorda la seva estada per
terres catalanes al principi de la
dècada dels anys seixanta.
Entrevista publicada a El 9 Nou
el 24 de setembre de 2024.

03/10/2024

Vorejava la vintena d'anys quan va venir per primera vegada a Vic. Era pels volts del 1964. La ciutat tenia poc més de 22.000 habitants, menys de la meitat dels que té enguany, però per aquell estudiant novell de Ciències Físiques de la Universitat de Barcelona era tot un referent històric i cultural, essencial per entendre Catalunya. “Recordo que varen ser anys molt importants per mi, per la meva formació universitària i com a persona. Havia nascut a París i vaig fer el primer curs universitari a Madrid. No m'havia mogut de Castella i, per tant, des d'aquí vaig tenir una visió molt més àmplia d'un altre tipus d'Espanya que era Catalunya”. Fernando Ocariz Braña (París, 1944, el més petit de vuit germans d'una família exiliada), és el tercer prelat de l'Opus Dei des del 2016. En una entrevista a Roma, recorda els seus viatges a Vic quan l'Obra començava les primeres tasques d'apostolat a Osona amb el

plàcet del bisbe Ramon Masnou. Compaginava aquests viatges amb els estudis universitaris a l'edifici central de la UB, primer, i amb les pràctiques d'oficial de l'exèrcit a l'acadèmia militar de Talarn, després. Ocàriz va viure al Col·legi Major Monterols de Barcelona entre els anys 1962 i 1967, una etapa de la vida que li ha deixat una traça molt forta en la seva memòria. D'aquells anys, de les seves vivències a Monterols i dels viatges a Vic, en conserva molt bons records.

L'entrevista té lloc a Villa Tevere, antic edifici de l'Ambaixada d'Hongria, avui seu prelatícia de l'Opus Dei. Al costat de la xemeneia, s'alcen dos petits prestatges amb una fotografia de sant Josepmaria acompanyat d'alguns dels primers membres de l'Opus Dei, entre ells el metge, poeta i sacerdot català Joan Baptista Torelló, després vicari de l'Obra a Itàlia i Àustria. Al prestatge

de sobre hi ha tres llibres de referència per al fundador: la poesia de Jacint Verdaguer, la de Joan Maragall i la Bíblia. “Sant Josepmaria tenia molt d'afecte per Catalunya perquè part de la seva família era d'origen català. A més, cal recordar que va estudiar a l'Institut de Lleida”. Fernando Ocariz fou ordenat sacerdot el 1971. És llicenciat en Físiques per la UB i doctor en Teologia per la Universitat de Navarra.

Què destacaria dels seus anys de formació a Catalunya?

Varen ser anys molt importants de formació i en recordo molt bé les classes a l'edifici central de la Universitat de Barcelona i, concretament, al professor Teixidor, molt famós i de gran prestigi, però que era el que aleshores s'anomenava un os. Ensenyava unes

matemàtiques molt modernes, però que costaven d'entendre.

Com va ser el seu contacte amb Vic?

Tot va començar al Col·legi Major Monterols, on vaig conèixer un munt de gent de Catalunya i Espanya.

Aleshores era un centre de formació només per joves de l'Opus Dei. Avui està obert a tots els estudiants. Des de Monterols vaig tenir l'oportunitat d'anar diverses vegades a Vic per atendre la labor apostòlica que es començava a fer aquí. Això va ser entre els anys 1964 i 1967. Vaig veure la importància que tenia dins Catalunya la ciutat de Vic i vaig arribar a entendre molt bé el català. Després varen venir les milícies al campament de Talarn: dos estius de tres mesos i quatre mesos de pràctiques d'alferes al mateix campament.

Sant Josepmaria va dir a Roma el 1971: “Barcelona donarà molts fruits perquè s’ha patit molt”, en al·lusió als convulsos anys 40 marcats per la incomprensió cap a l’Obra. Es pot convertir Montse Grases, la jove barcelonina que estiuejava a Seva i que va morir de càncer als 17 anys, en la primera santa canonitzada de l’Opus Dei?

Montse Grases va ser proclamada Venerable el 2016. De cara a la beatificació, cal demostrar el caràcter extraordinari d’un favor obtingut per la seva intercessió. A la postulació i al web de l’Obra arriben nombrosos relats de favors que tenen a veure amb la vida quotidiana o l’elecció de vida. La seva devoció està estesa entre gent jove: recordo que el 2022, en el 80è aniversari del seu naixement, un grup de joves va portar 80 roses blanques al costat de la seva tomba, a la cripta de l’oratori de Santa Maria de Bonaigua, a

Pedralbes, per agrair-li els favors rebuts per la seva intercessió. S'estan estudiant alguns casos interessants, però encara estem en les primeres fases de recopilació de documentació. Sigui o no la primera santa canonitzada, és sens dubte una bona intercessora per als apostolats de tota l'Església amb la joventut, a la comarca d'Osona, on estiuejava, a la volguda ciutat de Barcelona i a tot el món.

Com prepara l'Opus Dei la proximitat del centenari del naixement?

En els anys que queden fins al centenari ens volem interrogar sobre les necessitats i els reptes de l'Església i del món. Desitgem també aprofundir en la pròpia identitat amb una mirada al futur i estudiar com podria l'Obra contribuir des del seu carisma de la santificació de la vida ordinària. Per tant, en aquest

temps mirarem cap al conjunt (l'Església i el món) i cap a dins (l'Obra), esperant que les mirades conflueixin en un moment de gràcia. Quan penso en el centenari de l'Opus Dei, em ve al cap una oració que el beat Álvaro dirigia personalment a Déu: “Gràcies, perdó, ajudeu-me més”. D'alguna manera, és un temps per viure aquesta aspiració també des de la perspectiva del conjunt.

Llums i ombres, segons el seu parer, en aquests gairebé cent anys d'història?

L'Opus Dei ha estat i és un do de l'Esperit Sant per a l'Església, com recorda el Papa Francesc a *Ad charisma tuendum* (Per tutelar el carisma). Veig l'Obra com una llum que inspira moltes persones a tenir una trobada amb Jesucrist a través de les tasques comunes de la vida quotidiana: el treball, la família, les relacions socials. Cal dir que

aquestes són les llums principals, el protagonista de les quals és Déu que intervé en la història. Entre aquestes llums, voldria recordar tantes persones de l'Obra que han passat per aquesta terra intentant fer el bé, amb les seves virtuts i els seus defectes. Actualment, moren anualment unes mil persones de l'Opus Dei. En la majoria dels casos, són gent senzilla, normal, anònima, que ha procurat sembrar pau i alegria al seu voltant, en contextos de vegades difícils. Altres vegades, són persones que han estat públicament posades com a exemple per als fidels, com Guadalupe Ortiz de Landázuri, el primer fidel laic de l'Opus Dei que ha estat beatificat, professional de la química que va desenvolupar un ampli apostolat d'amistat a Espanya, a Mèxic i a Itàlia. O, més recentment, el pediatre guatemalenc Ernesto Cofiño, metge i pare de família que l'Església ha declarat venerable el desembre del 2023. Entre altres

coses, el Dr. Cofiño es va comprometre amb els nens, els desnodrits i les famílies pobres del seu país, creant nombrosos menjadors i centres assistencials i desenvolupant una àmplia tasca d'evangelització entre els seus familiars, col·legues i amics. Al mateix temps, en la història de l'Opus Dei també hi ha ombres i equivocacions, perquè està format per éssers humans fal·libles. Les bones intencions no eliminen la possibilitat d'error, i això s'ha d'acceptar amb humilitat. En particular, fa mal saber de persones que han estat en contacte amb la prelatura i han quedat ferides per alguna manca de caritat o de justícia: situacions de manca de suport emocional, errors en els processos d'incorporació, negligències en l'acompanyament a persones que van deixar l'Opus Dei, etc. Cal aprendre dels errors i continuar millorant, amb l'ajuda de Déu.

Què es manté i que ha canviat durant tot aquest temps en l'organització que vostè dirigeix?

El que no ha canviat és el nucli immutable, el missatge fonamental de la santedat en mig del món. Però el mateix fundador, tenint clara la necessitat de mantenir intacte aquest esperit, deia que amb el pas temps canviarien les formes i les maneres de fer. En aquests cent anys la societat i l'Església han evolucionat molt i l'Opus Dei n'és part d'elles. Saber canviar —modelant qualsevol canvi des del que és essencial— és un requisit per ser fidels a una missió. Per diferents motius, en aquests temps han canviat el marc jurídic de l'Opus Dei, algunes maneres apostòliques i moltes altres coses tal vegada poc visibles, però que tenen importància: per exemple, s'ha insistit en la separació neta entre govern i direcció espiritual, s'han pres mesures per tal de garantir

millor i reforçar la plena llibertat i voluntarietat en els processos d'incorporació, s'han posat al dia maneres pràctiques en què es manifesta l'exigència de viure la virtut de la pobresa en mig del món, etc.

Quines han estat les fites més importants del desenvolupament institucional de l'Opus Dei i on s'encamina al segle XXI?

Cal dir que les fites més importants són les menys visibles: la gràcia de Déu que actua en milers de persones, que responen afirmativament al seguiment de Jesucrist enmig del món. O tantes històries de penediment, de conversió, que es produeixen en persones de l'Obra i en altres que freqüenten els seus apostolats. En el pla institucional, recordaria la canonització del fundador, el 6 d'octubre de 2002. Davant la multitud reunida a Roma,

sant Joan Pau II es va referir a Josepmaria Escrivà com “el sant de la vida ordinària”. Aquesta expressió també és una guia per a l’Opus Dei del futur, sobre el qual vostè pregunta: el que és fonamental no són les activitats, les estructures o els números, sinó ajudar a moltíssimes persones —amb la gràcia de Déu— a trobar Déu al carrer, a la fàbrica, a l’hospital, etc. o, amb paraules del nostre fundador, a “transformar la prosa diària en hendecasíl·lab, en vers heroic”.

**En quina fase es troba la causa de canonització del beat Álvaro?
S’han documentat miracles nous?**

Després de la seva beatificació el 2014, han arribat a la postulació nombroses narracions de favors extraordinaris atribuïts a la intercessió del beat Álvaro del Portillo. Un es refereix a un greu accident automobilístic a Mèxic, el

2015. Els metges que van seguir el cas van considerar extraordinària la recuperació d'un traumatisme cranioencefàlic sever sense seqüeles neurològiques ni psicològiques. A finals de l'any passat va concloure la investigació diocesana i la documentació es troba ara en estudi a la Santa Seu. També s'estan examinant altres casos, entre ells un a Alemanya. D'altra banda, sovint arriben altres favors més comuns, relacionats amb la família, els amics, etc. Don Álvaro era una persona veritablement propera i dona alegria observar que moltes famílies acudeixen a ell demanant les ajudes que se sol·liciten a un bon pare o a un bon germà.

Quin és el seu calendari de viatges pastorals per als mesos vinents?

Els viatges més significatius els he fet aquest estiu en una part d'Amèrica del Sud: Xile, Perú, Equador,

Colòmbia. Es tracta d'ajudar,
impulsar i donar idees a la gent, però
també n'aprenen molt dels altres.
Tinc molt present el que vaig sentir a
dir a sant Josepmaria: “Qualsevol
persona ens pot dir coses que ens
enriqueixen moltíssim”.

Ramon Balmes

.....

Accedeix a l'entrevista a El 9 Nou

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-
fernando-ocariz-el-9-nou/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/entrevista-fernando-ocariz-el-9-nou/) (06/08/2025)